

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 68.

▽ Ljubljani, v četrtek 26. marca 1891.

Letnik XIX.

Javorski in Hohenwart.

Dne 21. t. m. se je grof Taaffe pogajal z vodjami raznih desniških strank, te dni pa je povabil na Dunaj tudi načelnika poljskega kluba, viteza Javorskega. To pogajanje s Poljaki je jako važno, ker Poljaki bodo odločili večino.

Ko je propala staročeska stranka, veselili so se levičarji v nadi, da se jim pridružijo Poljaki, ker Staročesi so bili nekaka moralna vez, ki je vezala Poljake s prejšnjo desnico. Bilo se je torej v sedanjih razmerah bati, da levičarji privabijo Poljake na svojo stran, in to tembolj, ker Poljaki neso bili v vseh vprašanih zanesljivi.

Kakor pa sedaj stvari stojé, je ta nevarnost odstranjena. Poljaki so se pokazali zanesljivejše, nego smo pričakovali. Sicer ne vemo podrobnosti razgovora, a gotovo je, da Poljaki ne pojdejo z levico, kakor sklepamo iz izjav poljskih listov. Posebno važno je, kar piše „Dziennik Poljski“, ki je bržečas dobil navodila od Javorskega samega. List se sklicuje na Javorskega volilni govor v Zloczovem, v katerem se je poljski vodja izrekel proti zvezi z levičarji. Če se hoče levica zvezati s Poljaki, sama dobro vé, na kateri podlagi bi to bilo mogoče. Političen položaj je tak, da Poljakom ni treba beračiti za prijateljstvo nobene stranke. Poljski glasovi se bodo poštevali v vsakem slučaju. Ko bi se Poljaki sedaj pridružili levici, razrušili bi marsikaj, kar se je zgradilo zadnja leta, in za dolgo časa bi zgubili svobodno delovanje. To so bile glavne misli viteza Javorskega govora in gotovo je enako govoril tudi grofu Taaffeju.

Dalje je znano, da se Javorski strinja s Hohenwartovimi avtonomistiškimi načeli, in zato Poljaki brez tehtnih vzrokov ne bodo zapustili dosedanjih zaveznikov. Grof Hohenwart je pripomogel, da je Galicija dobila svojega ministra, ki je bil imenovan po dogovoru s Poljaki. Tudi je grof Hohenwart v kratkem času svojega ministerskega službovanja mnogo storil za Poljake. Nova večina z levico bila bi mogoča le

na podlagi avtonomistiškega programa, a v tem slučaju morali bi levičarji zatajiti svojo preteklost, zavreči svoja načela, česar pa ne moremo pričakovati.

Jednako piše „Czas“, ki naglašá, da Poljaki s Hohenwartovim klubom lahko sestavijo nad 150 članov broječo stranko, ki bi bila močno protitežje nasproti levici.

„Tribuna“ piše, da se Poljaki ne združijo z levico, ako jim ta ne zagotovi večje avtonomije Galicije. Sploh pa bi bila pogajanja z levico neumestna, dokler se ne izjasni položaj. Tudi bi morala levica obljubiti zmerno in pravično postopanje nasproti ostalim avstrijskim Slovanom.

Iz vseh teh glasov se dá posneti, da Poljaki ne mislijo zapustiti dosedanjih zaveznikov in bodo tudi v prihodnji državnozbornski dóbi hodili z Hohenwartovim klubom.

Pravda Einspieler-Foresti.

Iz Celovca, 15. marca.

(Dalje.)

Einspieler prosi, naj se prebere zapisnik o tem, kako je Gašper Trupe začetek tepeža popisal.

Dr. Porzer podpre ta predlog, sodišče privoli, in zapisnik se prebere, iz katerega je razvidno, da je Janez Maier tepež začel.

Prebere se izjava dr. Platzerja, ki pravi, da se je Janez Maier jokal in župniku rekel: „Tega ste Vi krivi, ker ščunjete, namesto da bi ljubezen oznanovali.“ Tudi pravi, da mrtvaški zvonček Podkloštrum ni v navadi. Nadalje pové, da je župnik kmalo prišel umirajočemu delit poslednje sv. olje.

Podobno se glasi izjava trgovca Jožefa Kompoša.

Predsednik naznani, da zagovornik želi, naj se prebere neki članek iz „Freie Stimmen“, ki tudi Einspielerja obsoja v tej zadevi.

Dr. Porzer: „Temu se moram upreti, ker to ne spada k stvari in bi pravdo le na politično polje zavleklo.“

Dr. Abuja: „Želim in potrebno je, da se članek prebere v dokaz, da so tudi drugi dogodke tako sodili, kakor Foresti, da je tedaj on v veri živel, da piše golo resnico.“ Zagovornik se nadalje sklicuje na deželni zbor, kjer so Einspielerja obsodili kot „hujskača“.

Dr. Porzer: „Porotniki imajo že sami dovolj razsodnosti in ne potrebujejo, da bi jim pri tem pomagali deželni poslanci.“

Jožef Dobernik, vrednik „Freie Stimmen“, pravi, da je tudi on priobčil par člankov o tej zadevi, pa ne vé, ali je imel Foresti ravno tiste ali druge poročevalce.

Dr. Abuja: „Tudi Vi ste pisali podobne članke zoper Einspielerja, pa on je molčal in Vas ni tožil.“

Einspieler: „Ni res, da sem molčal. Poslal sem listu popravek „Die Wahrheit“.

Predsednik naznani, da je sodišče po želji zagovornika sklenilo, da se preberejo govori poslancev Plavca, Ublna, Oraša in dr. Abuje v deželnem zboru, kjer so mahali po Einspielerju, — ker sodišče noče zagovorniku krajšati pripomočkov za brambo, čeravno deželni poslanci niso merodajni za razsodbo te pravde.

Dr. Porzer: „Zaradi tega sklepa si pridržim pravico, da prosim na višem mestu, naj se cela pravda ovrže.“

(Zdaj se preberejo ti govori. Pa kar je poslanec Einspieler na te govore odgovoril, in kar se je pozneje po časnikih kot neresnično popravilo, to se ni bralo.)

Preberejo se izjave provizorja Fr. Kolariča in župnika V. Krauta, da sta g. Einspielerja včasih nadomestovala, ter župnika Š. Stöckla v

LISTEK

Jezuitje in šolstvo.

Spisal J. C.

(Dalje.)

Drugače so umeli stvar jezuitje. Zavedajoči se visokega svojega poklica, izrejevati starišem pokornih sinov, cerkvi udanih móž, državi zvestih podložnikov, so pazili na izročeno jim mladino, kakor na svoje okó.

Kaka sredstva so rabili v dosego tega svojega namena? Odvrčali so, kolikor se dá, najprvo vse, kar bi utegnilo slabo vplivati na telesno in duševno zdravje njih gojencev. Skrbno so zato nadzorovali stanovanja svojih gojencev, skrbeli, da so bili v pravem redu, ter jih jemali iz rok ljudém, na katere se niso mogli zanesti.

Po njihovi vredbi je poučeval vsak razred ali vsaj po nižjih oddelkih le jeden učitelj. To je bilo zato dobro, ker je ta lahko spoznal dobre ali slabe lastnosti svojih učencev, lahko potem slabe zatiral, dobre krepil. Kar je pa posebno važno, je to, da so skušali iz gojencev pred vsem napraviti dobre kristijane. Vedoč, da je prazna vsa učenost brez

prave, žive vere, in brez srčne ljubezni do Boga, ukazal je sv. Ignacij, da mora šola najprej utrditi učence v pravi resnični pobožnosti in kreposti. V VI. poglavju 4. oddelka svojih konstitucij pravi: „Da bodo učenci dobro napredovali v znanostih, prizadevajo naj si pred vsem, ohraniti si dušo čisto in pravi namen pri učenju. V znanju naj ne iščejo družega, kakor časti božje in zveličanja duš.“ Po drugi strani je pa zopet prepovedal vse, kar odvrča duha od učenja, naj so že kake nedovoljene pobožnosti, ali druga opravila.

Toda ten načel se drži več ali manj vsaka konfesionalna šola! Res, a v praksi se ne izvršujejo. Jezuitje pa so bili tudi v tem mojstri. Zato vidimo, da se celó dobre katoliške cerkve ne morejo kosati z jezuitskimi. In to je največja prednost jezuitskih šol, krasni vzgledi in enakost v nazorih, katero vidijo učenci na svojih učiteljih. Kakor povsod, velja v šoli najbolj še pregovor: „Besede mičejo, vzgledi pa vlečejo.“ Kaj pomaga učencem velevati v cerkev, če pa učitelja nikoli ne vidijo ondi? Komaj čakajo trenotka, ko tudi njih ne bode nikdo silil v cerkev. Zamán je, učiti gojence skromnosti in ponižnosti, če jim pa učitelj s svojim življenjem daje nasproten nauk.

Kdo bode ubogal učitelja, govorečega o požrtvovalnosti, o stanovitnosti v boju za prava načela,

če vidi, kako je učitelju vendar največ do tega, da si ohrani svoj ljubi kruhek, da zato, če je treba, tudi svojo barvo skrije, ker se boji priti v nemilost pri gospódi gori na Dunaji.

In tega mu že človek ne more hudo zameriti. Večinoma so današnji pedagogi očetje včasih ne male družine. Česa ne stori oče, da bi svoje drage otel nesreče? Teh in še drugih vezij bili so jezuitje popolnoma prosti. Prosti redovniki, ki so se odpovedali svetu, odpovedali premoženju, odpovedali vsem svetnim častem, bili so popolnoma svobodni, ter posvetili lahko vse svoje dušne in telesne moči redu, katerega so si izvolili.

Možje, ki toliko žrtvujejo, da bi dosegli svoj vzor, krščansko popolnost, pač lahko navdušujejo potem za krepostna in junaška dejanja. Življenje njihovo je učilo bolj kot besede. Ni čuda, da so ljubili in spoštovali gojenci take učitelje; ljubili so jezuite kot učitelje celó taki, ki niso bili nikakor naklonjeni njih redu, n. pr. Voltaire, ki je igro svojo „Meropo“ poklonil ljubljenu učitelju P. Poréju.

Ljubezen pa, ki veže učenca na učitelja, je oni skrivni pripomoček, s katerim se delajo značaji; nauki in disciplinarni zakoni sami, naj so še tako dobri, ga še ne naredé. Kadar méni kdo, da ga ne vežejo več, je pa tudi poštenost proč; zato postane

davka, sama ob sebi račun na previdnost župnikovo, je to za župnika le častno, ravnal pa bo po svoji vesti.

Tudi ni v Tržiču nobena tajnost, koga se sploh ne želi v srenjski odbor; proti narodnim zastopnikom sploh pa tudi nemška gospođa ni, to so povedali očitno 11. januarija.

Želeti je torej, da se do volitev res doseže pošten kompromis, da se potem izvolijo v srenjski odbor najboljše moči obeh strank, možje, katerim bo blagor srenje pri srcu ter bodo delali z besedo in djanjem za njen prospeh.

Iz Rima, 21. marca. Poročali ste nedavno v uvodnem članku „Slovenca“, da je življenje pokojnega Windthorsta znamenito ne samo za nemški narod, da je značaj njegov kakor svetlo obrušeni biser, ki bi se dobro podal v venec slovečih mož vsakega naroda. To se je tudi danes pokazalo pri slovesni službi božji, ki se je vršila s posebno svečanostjo v cerkvi S. Marija dell' Anima za pokoj njegove duše. Naj vam jo v kratkem obrišem.

Takoj ko se je izvedelo v Rimu, da je Gospod k sebi poklical svojega zvestega služabnika in vrlega bojevnika za pravice katolikov v Nemčiji, bilo je tudi sklenjeno, da se za mir in pokoj ranjcega opravi slovesna črna maša. Tudi v Vatikan se je ta novica zanesla. Tedaj pa so sveti Oče, hotéč posebno počastiti slavnega pokojnika, zaukazali, naj pri tej mrtvaški svečanosti sodeluje slavnoznan „capella Sixtina“ in naj se eksekvij udeleži vsa „Anticamera“ Njih Svetosti.

Danes ob polenajstih bila je tedaj res sicer ne premajhna cerkva „dell' Anima“ prenapolnjena najodličnejšega občinstva raznih narodnosti. Izmed kardinalov prisotni so bili eminencije: Rampolla, Ledochovski in Melchers. Zadušnico pa je daroval ob obilni asistenciji bogoslovcev iz „Germanika“ in domačih kapelanov nadškof Felice de Neckere. Razen zastopnikov sv. Očeta zbralo se je k tej spominski cerkveni slovesnosti mnogo nadškofov, škofov in prelatov, potem mnogo udov diplomatskega zbora pri Vatikanu, izmed katerih omenjam nemškega poslanca Schlözerja in avstro-ogrškega atašéja barona Ambra. Koliko družih dostojanstvenikov raznih narodnosti je še prisostovalo, tega ozek okvir tega dopisa ne more sprejeti.

Ob polenajstih sprejela je domača duhovščina svojega pokrovitelja kardinala Alojzija Masella. Ko je potem došel eminencija na posebej odločeni prostor, začela se je črna maša, pri kateri so sikstinski pevci s posebno natančnostjo izvrševali liturgično petje pod svojim vodjem Capoccijem. Po dovršeni službi božji pristopi na posebno odmenjeni prostor eminencija kardinal Melchers ter v daljšem govoru razvije podobo pokojnika, čegar spomin tu v cerkvi slavimo ter prosimo za pokoj njegovi duši. Omenjal je Windthostove neupogljive značajnosti, njegovega neumornega delovanja, zmoglosti in lepih lastnosti, pred vsem pa njegove žive vere. Značilno je, kako je pričel svoj govor. Ako si dovoljujem — začel je — izpregovoriti nekaj besed v spomin moža, za čegar dušo smo ravnokar darovali najsvetejšo daritev, imam poseben vzrok za to, ker sem morda med vsemi tu navzočimi edini, ki je osebno mnogo občeval s pokojnikom.

Kardinal Melchers ni govornik v navadnem pomenu besede; za to mu manjka glasú, pa tudi ne išče izbranih besed in se ne briga za tako imenovane retoriške podobe. Ali kdor je videl danes to sloko, slabotno postavlo njegovo, kdor si je predočil njegovo dolgo, neutrujeno škofovsko delovanje, kdor se je spomnil le nekoliko na to, kar je moral trpeti svoje dni vsled neupogljive zavzetosti za svoj poklic in za blagor svojih ovčic, bil je ginjen pri sicer priprostitih besedah njegovega današnjega govora. Ni čuda, da je mila beseda nekdanjega tako slovečega nadškofa kolonjskega napravila viden ginljiv vtis na poslušalce.

Po govoru bilo je odslovilo pri „tumbi“, katero je izvršil pokrovitelj hospica „dell' Anima“ kardinal Alojzij Masella.

Današnja zadušnica je pokazala sijajno, kako vé čislati katoliški svet one može, ki so v blagor naše dobre stvari posvetili vse svoje najboljše moči. Naj omenim tudi še, da so rimski, Vatikanu prijazni časniki prinesli takoj ob smrti Windthorstovi tehtno pisane nekrologe, v katerih ga slikajo kot zasluženca ne samo za svoj narod, marveč za celi katoliški svet. Sveti Oče so mu podelili malo dni pred boleznijo Gregorijev red, česar pa pokojnik ni več izvedel.

Daj Bog vsakemu narodu mož, kateri nevstrašeno in neupogljivo navzlic vsem zaprekam zagovarjajo nevtrudno njegove verske in narodne pravice!

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

Dné 24. marca.

Občinski svetovalec gospod Fran Ravnikar je poročal o proračunu za l. 1891 naslednje:

Slavni mestni zastop! Finančni odsek je vse mu izročene budgetne predloge za leto 1891 gledé mestnega zaklada in njega podzakladov pregledal in poročal sledeče:

A. Mestnega ubožnega zaklada potrebščina se je po triletnem poprečnem opazovanji sicer zvišala, zlasti pri hiralskih troških, ki vedno naraščajo, na 26.954 gld., pokritje se je pa še zdatneje zvišalo, posebno pri kaznih in pri povrnitvi hiralskih troškov, skupaj na 16.840 gld., tako da je primanjkljaj, ki se mora pokriti iz mestne zaklade, zvišal se od lanskih 9000 gld. na 8314 gld. Izdalo se je leta 1889 celó samo 6712 gld.

B. Ustanovni zaklad ima proračunjene potrebščine 7695 gld., ne izdatno več od lanskega leta, in pokritja 8024 gld., torej prebitka 325 gld., ki se plodonosno nalaga.

C. Mestni bolniški zaklad izkaže potrebščine 11.333 gld., pokritja 11.901 gld. in prebitka 568 gld., skoraj nepremenjeno od lani.

D. Mestni zaklad.

I. Uprava v občé izkaže svoje potrebščine ali po faktušnem stanji sisteme osobja in mirovnic, ali gledé premenljivih troškov po triletnem poprečnem računú, in se je dotična postanka zvišala za okroglo 2000 gld., posebno pri redarstvu in mirovnicah ter zneso 66.550 gld. pokritja je nastavljenega 2.565 „ torej nedostatka 63.985 gld.

II. Uprava mestnega premoženja zračuna se ali po obstoječem predpisu v knjigah ali po triletnih poprečnih številkah. Pridalo se je le pri podnaslovu „vzdrževanje mestnih poslopij“ 800 gld. za napravo telefona v magistratnem poslopiju, da se s tem olajša in omogoči hitreji vzajemni promet med v treh hišah raztresenimi uradi in uradniki. Sploh se je pa cela potrebščina zvišala za okroglo 2800 gld., na kar so posebno znatno vplivale od lani skoraj za 4000 gld. znižane pasivne obresti. V pokritju se je morala znižati mestna vžitnina zaradi neugodnejše nove pogodbe, a zvišale so se posebne mestne priklade od 44.000 gld. na 50.000 gld. na podlagi vspeha leta 1890. Primerjaje tedaj skupno potrebščino naslova II. v znesku 38.049 gld. s pokritjem 179.965 „ se zračuna prebitok s 151.916 gld.

III. Pri naslovu „ceste, ulice, trgi in sprehajališča“ so se vse postanke zračunavale po triletnem poprečnem opazovanji. Dostavilo se je 250 gld. za razsvetljava mesta v oblačnih nočeh; dalje za napravo novo iznajdenega valjarja za stiskanje makadamiziranih cest in za istotako novo iznajdeni stroj, ki gredóč in hitro opravlja odstranjenje snega in blata, znesek 1500 gld.

Dalje se za odkidanje snega za 2000 gld. več, nego do sedaj, tedaj 6000 gld., ustavi, ker se je za toliko zvišala pri tem naslovu potrebščina, ki sedaj zneso 43.270 gld., pokritje se je zvišalo pri cestarini od nastavljenih 24. na 26.000 gld. na podlagi ugodnih dotičnih dohodkov in zneso 26.259 gle., torej nedostatek 17.011 gld.

IV. Pri naslovu „znanstvo in blagotvorne zadeve“ je potrebščina nekoliko manjša od lani zaradi ustavljenega manjše svote pri ubožnem zakladu in zneso 15.522 gld.

Pokritje je tudi manjše, nego lani, zaradi slabjšega dohodka pri ogledovanji mrličev in zneso 700 gld., tedaj nedostatka 14.822 gld.

V. Pri „šolstvo, znanost in umetnost“ se je potrebščina zvišala po faktušnem stanji, ki se ne dá premeniti; dodalo se je pa dramatičnemu društvu poleg vsakoletne podpore 300 gld. še daljnega vadenega prispevka 200 gld., torej skupaj 500 gld., kar se glasom dotične prošnje opravičuje s tem, da po preselitvi dramatičnih predstav v novo gledališče bo pač treba mnogo novih, posebno garderobnih naprav.

Da dalje tudi nekaj storimo za tujce, ki obiskujejo Ljubljano, privoli se 60 gld. prispevka k izdavanju knjižice „Fremdenführer durch Laibach“, in sicer pri naslovu „Razni doneski“.

Pokritje ostalo je nepremenjeno. Bilanca vam kaže potrebščine 20.134 gld. pokritja 5.655 „ in nedostatka 14.479 gld.

VI. Vojaška nastanovitev je s svojim budgetom nekoliko za kakih 700 gld. ugodnejša od lani in ima potrebščine 6.349 gld. pokritja 6.926 „ in prebitka 577 gld.

(Dalje slédi.)

Dnevne novice.

(Državnozbornska volitev.) Dopolnilna volitev državnega poslanca za mesto Ljubljano in trgovsko in obrtnijsko zbornico na mesto umrlega dr. Josipa Poklukarja se bode vršila dné 7. aprila.

(Starčki,) katerim so danes prevzvišeni gospod knezoškof umivali noge, so naslednji: Gašper Jančar star 83 let, Janez Tonijs 80, Janez Šukovec 80, Anton Fajdiga 78, Matej Vrhovec 77, Frančišek Vrhovšek 77, Jakob Pevšek 74, Anton Pance 73, Jurij Vrbinec 69, Andrej Sever 69, Janez Kopač 69, Matej Slabič 66 let; vsi vkupe so stari 895 let.

(Gospod Anton Foerster ml.), našega slavnega slovenskega skladatelja sin, bil je v zadnji dobi lipskemu občinstvu predmet ne male pozornosti. Dokončal je namreč naš rojak svoje pianistiške študije ter pri tej priložnosti nastopil v koncertu. Kritiki ocenili so ga kot dovršenega umetnika, češ, da ni bilo doslé shšati izvrstnejšega predavanja pri preskušnjah lipskega konservatorija. Izmed mnogih očén hočemo jih nekaj svojim bralcem podati. „Leipziger Tageblatt“ piše: Triumfator pri tem koncertu bil je gosp. Ant. Foerster iz Ljubljane, ki je sviral „Anton Rubinsteina d moll koncert za klavir“. Odobravanja ni hotelo biti konca po znameniti interpretaciji tega veledela, koje ni zahtevalo boljšega. Popolno ovladanje vsakeršnih težav skazalo ga je mojstra na njegovem inštrumentu. Pojemauje in reprodukcija vsebine umotvora svedočili so o umetniški izredno nadarjenem muziku, ki z jasnim umom študira, ki je dosegel svoj visoki cilj. „Neue Zeitschrift für Musik“ pa pravi: Korono večera priboril si je gosp. Anton Foerster iz Ljubljane z interpretacijo Rubinsteinovega d-moll koncerta. Pri dovršeni virtuoznosti bile so mu največje težkoče malenkosti. Roki njegovi bili ste vedno polni osmo-in desettonovh akordov, a metali ste jih v divjem tempu z lahkočo kakor titani svoje skale, ko so naskočiti hoteli nebesa.

(„Rimski Katolik“) je na tukajšnji gimnaziji in v Alojzijevišči prepovedan. — Tako poročá v razprtem tisku „Slov. Narod“ v št. 66. dné 23. t. m., kar pa ni res. Kolikor smo poizvedeli iz zanesljivega vira, stavlil je pač neki profesor ta predlog v učiteljski skupščini, ki pa ni obveljal, ker so ga podpirali le nekateri profesorji. — Drugi so po veliki večini odklonili ta nasvèt, kajti — kedaj bi bili že iz tehtnejših vzrokov morali prepovedati „Zvon“! Le nevarno pozornost bi bili po taki prepovedi zanj vzbudili; tudi bi jim nikdo ne verjel, da so to storili iz očetovske skrbi za nedolžnost in pravovernost svoje šolske mladine, ne pa iz drugačnih sploh znanih nagibov. Sicer pa učenci zlasti iz nižjih razredov omenjenega lista ne morejo uméti, torej ga tudi, kakor se je nam povedalo, v dijaški knjižnici nimajo, pač pa ga imajo v učiteljski, in prav svetovati bi bilo, da bi tisti nekateri profesorji „Rimskega Katolika“ ne le brali, temveč študirali na svojo in njihovih učencev duhovno korist. — Po vsem tem naj vsak sam sódi, koliko je vreden „Narodov“ pristavek: „Kdor je Mahničovo glasilo čital, pritrđil bode, da je popolnoma umestna ta prepoved, ki je ob jednom najboljša kritika vseh onih adres, ki so se iz raznih krajev pošiljale lažiproroku v Gorico.“

(„Mira“) šesta številka je bila zaplenjena zaradi uvodnega članka „Tri ure slovenščine — pa kako“, katerega smo mi objavili v ponedeljek. Vredništvo „Mirovo“ je takoj priredilo drugo izdajo.

(„Glasbena Matica“) je minolo soboto v redutni dvorani priredila šolski koncert, pri katerem so nastopili vajenci „Glasbene Matice“. Društvo sme popolnoma zadovoljno, da, ponosno biti na lepi vspeh. Prva točka je bila Mozartova ouvertura iz opere „Uuos iz Serajla“. Pod vodstvom g. Gerbiča je domači orkester vajencev sviral to točko z ognjem in točnostjo, da so bili poslušalci kar iznenadeni. Smetanovo skladbo za glasovir „Veltava“ sta jako spretno igrala čveteroročno gospica J. Meden in g. Vl. Ravnikar. V Nedvedovem moškem zboru „Dijaška“ je

